

נראה שאמן צריך מקום : סטודיו לקיים בו בחינה של המיתולוגיה של הסטודיו בזהות של האמן, דירה לגור בה, כדי שאפשר יהיה להתלונן.

בעבודת הוידאו "סוכה", בונה בעלי, חיימון, שלד של סוכה לפי דרישתו. השלד משמש בסיס למיצב בתערוכה חברים דמיוניים בסדנאות האמנים: עליו ניתלים ציורים קרשים ופחים, והוא מקושט בשרשרות מצילומים בייתים של ההכנה הראשונית בעבודה על הספר שיוצא לרגל התערוכה.

את הדרישה לבנות סוכה הצבתי לבעלי אחרי שנים של מריבות משפחתיות על מקום. רציתי בית, בעיר. למרות שהזיקה לפרוור היא מהצד שלי. אני ה"אמנית מראשון", נולדתי בראשון, ואני בת דור שלישי לדיירי פרוור. טענתי שחיי הנישואין דנים אותי לקבורה בחיים בעיר שאני שונאת. שצריך לחיות במקום שאוהבים. כשלא היתה ברירה, נאלצתי לאמץ את האמנות כמין מקום דמדומים, מקום לא מקום, שלא יטו התגלה כמקום שלי. גם שם נאלצתי לקיים מריבות וקרבות. לנדנד. לדחוף. להציע טקטיקות פרווריות: כפפות לטקס, נעלי עקב לא יקרות. ליפסטיק וגוונים שעושה לי הספר מהמספרה בגן העיר, דויד, לפני פתיחות. היסטריה, ביזבוז, סירוב לסגל מראית עין מאופקת וגילויי לב מביך. אבל הסתבר שבסוף בכל זאת מצאתי: מקום.

כשאתן מקום אחר: נהיים אמנים. ואז, כבר מוכרחים מקום. מקום לאכסן ולעבוד, לקיים פגישות, ללכת, לשבור לשרוף.

כאן בסדנאות האמנים בתל אביב המיועדת לתושבי העיר מובן שלא יכול היה להיות מקום כזה בשבילי בהגדרתו. אני הרי לא מכאן. הביוגרפיה שלי מלאה בדרכים משונות, סליזיות ומורכבות להשיג סטודיו בעיר, בטקסטים סמי – משפטיים שאני כותבת. אני מפזרת לזה רמזים עבים, כמו הטקסט "הצעת חוק להסדרת האהבה" שמלווה את הספר החדש.

ובנתיים, כאן, בסדנאות, עבדתי בגלריה כאילו היא הסטודיו שלי במשך שבועיים. בניתי סוכה. זה הרעיון בתערוכה הזו, לאפשר עבודה תהליכית, עבודת סטודיו, אקספרסיבית אם צריך, ובמקרה שלי, צריך כמוכן, בגלריה.

ה"סוכה לתמיד" – השם הפירסומי של שלד הסוכה המיועד לפירוק והרכבה כל שנה מחדש, משחק על הפנטזיה שסוכה תישאר לתמיד ותאפשר כל מה שארעי והבית, לא יכול לאפשר. ברור, שכמו תערוכה סוכה לתמיד, מפרקים.

המתח בין מה שמתכלה לחלוטין, בין מה שנהרס או נזרק, בין מה שמפורק נארז ומובל בחזרה לסטודיו ובין מה שנשאר, והשאלה איפה כל זה נשאר, הביא אותי גם לצורך להוציא לאור את הספר "חברים דימוניים" שהיה תירוץ והזדמנות לכתוב את הצעת החוק שמלווה את הספר. שהרי אם הצעת החוק תתקבל יהיה לי מקום. לתמיד.

רקפת וינר עומר